వ్యసనరోగం

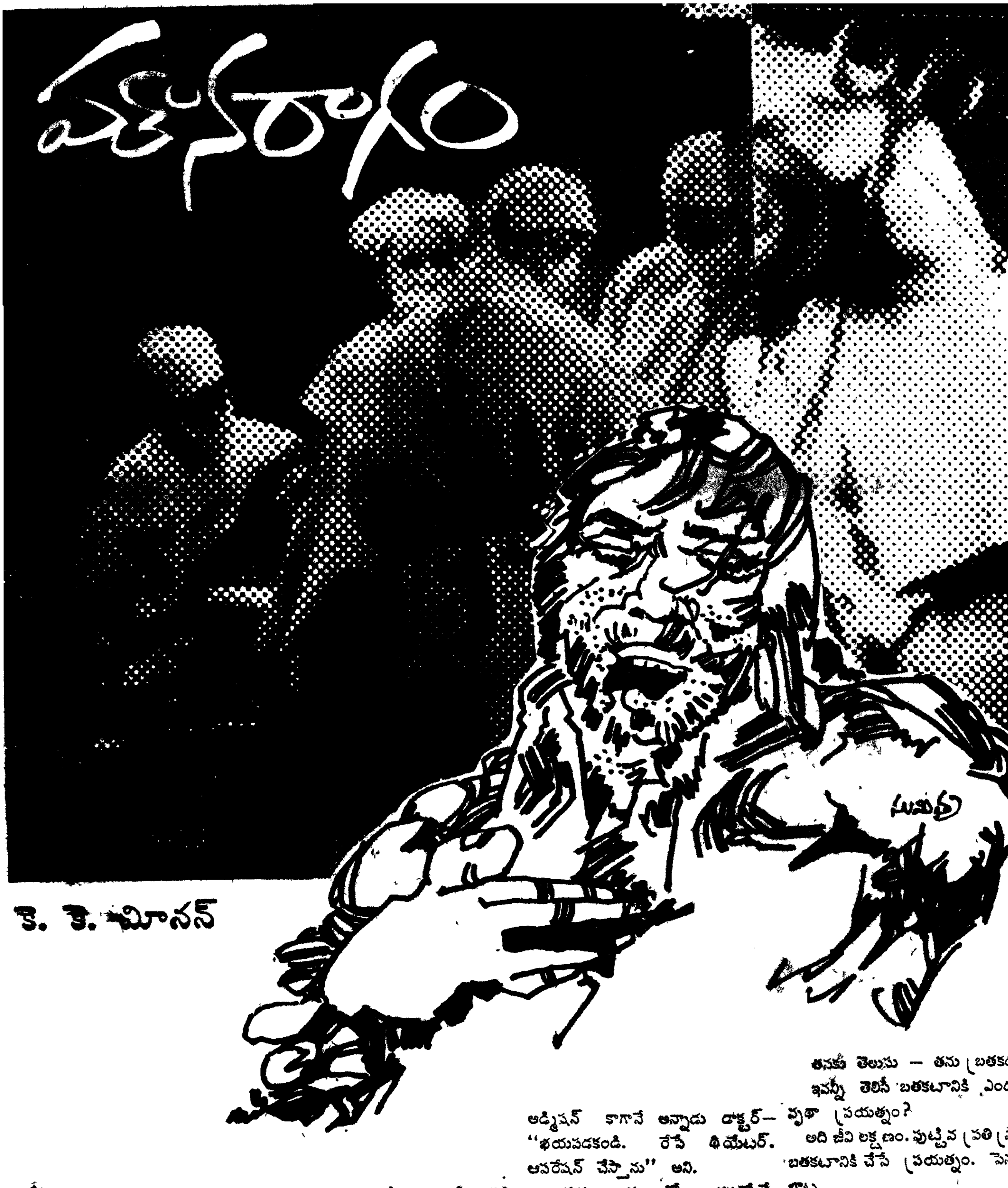

కె. కె. మీనన్

"గంట అఖరిది కొట్టింది, సాబ్! లేవండి."

బరువుగా ఉన్న కనురెప్పల్ని బలంగా ఎత్తి చూశాడు వెంకట్రావు.

తోటి వార్డుబోయ్ ఎవరి అస్త్రాలు వారు చేతో పట్టుకుని నించుని ఉన్నారు. పక్కన ట్రాలీ ఉంది.

మళ్ళీ కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. మెత్తటి పరుపు, వెచ్చటి దుప్పటి, మనుష్యుల మధ్య జీవితం—ఇవన్నీ కలిసి మత్తుగా, ఒళ్ళు తెలియని నిద్ర ఇస్తున్నాయి.

"ఆపరేషన్‌కు తయారు చెయ్యాలి. లేవండి, సాబ్!"

'అవును కదూ? ఈ వేళ ఆపరేషన్' అనుకున్నాడు వెంకట్రావు.

అప్పుడు కాని నిన్న డాక్టర్ చెప్పిన మాటలు గుర్తుకు రాలేదు. నిన్న అడ్మిషన్ కాగానే అన్నాడు డాక్టర్—"భయపడకండి. రేపే థియేటర్. ఆపరేషన్ చేస్తాను" అని.

అవును. ఈ రోజు జరగబోయే మహా యజ్ఞానికి సమిధల వేట ఇది.

"లేవండి."

'లేవగలనా? ప్రయత్నిద్దాం' అనుకున్నాడు వెంకట్రావు.

సర్వ శక్తులూ కూడగట్టుకుని పక్కకు తిరగటానికి చేసే ప్రయత్నమంతా వ్యర్థమై పోయింది.

తనకు తెలుసు — తను లేవలేడు.

తనకు తెలుసు — తను బ్రతకడు.

ఇవన్నీ తెలిసీ బతకటానికి ఎందుకీ వృథా ప్రయత్నం?

అది జీవి లక్షణం. పుట్టిన ప్రతి ప్రాణీ బతకటానికి చేసే ప్రయత్నం. పెనుగులాట.

'పెరిటోనైటిస్.'

ఆ పేరులోనే ఉంది ప్రమాదం. భయంకరమైన ఈ రోగం నుంచి బయట పడాలంటే ఎంతో పరిణతి చెందిన వైద్య పరిజ్ఞానమంతా సాయపడితే తప్ప. . . అందుకే వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యాలన్నాడు డాక్టర్. అవును, ఆపరేషన్ అవసరం కాబట్టే తను ప్రాణా

లకు తెగించి వచ్చి ఈ హాస్పిటల్‌లో చేరాడు. చేరాడు గానీ ఈ కర్మకాండ అంతాను.

హాస్పిటల్‌లో చేరడానికి తను పడ్డ అవస్థ తలుచుకుంటే— ఈ దేశాన్ని మార్చగలమా, అసలు మారుతుందా? అనిపిస్తుంది.

ఆటోలో వచ్చి కాజువాల్టీ డిపార్టుమెంటు ముందు దిగాడు. అవుట్ పేషెంటుకు వెళ్ళాలి. వెళ్ళే స్థితిలో తను లేడు. ఎవరైనా తన్ను నడిపించు కెళ్ళాలి. లేదా వీల్ ఛెయిర్‌లో వెళ్ళాలి.

ఎంతోమంది తోటీలూ, ఆయాలూ తన ముందు నుంచే వెళ్ళిపోయారు. 'ఒక చక్రాల బండి కావాలి' అని ఎంత మందితో మొర పెట్టుకున్నా తన్నెవరూ పట్టించుకోలేదు. ఏమిటి దౌర్భాగ్యం? ఎవరి కోసం వీళ్ళంతా? ఎంత వాపోయినా ప్రయోజనం లేదు. ప్రజలు అలవాటు పడ్డ మార్గాన్నే, తను కూడదనుకుంటున్న మార్గాన్నే తనూ నడవవలసి వచ్చింది.

పక్కనుంచి ఒక ఆయా వెళుతూంది. జేబులో చేయి పెట్టి చూశాడు. కాగితం నాలుగు మడతల రూపంలో తగిలింది. తన కున్న ఆస్తి, ఎవరికైనా తను ఇవ్వగలిగే ఆస్తి ఆ రూపాయి మాత్రమే! దాన్ని పైకి తీసి ప్రదర్శించి, "ఆయా! ఇది పుచ్చుకుని నన్ను ఓ. పి. కి తీసుకెళతావా?" అనడిగాడు.

ఆమె తడుముకోకుండా— "ఏక్ మినిట్, సాబ్" అని వెళ్ళిపోయి, ఛెయిర్‌తో తిరిగి వచ్చింది.

డాక్టర్ పరీక్ష చేశాడు.

వైద్యశాస్త్రం ఎన్ని విధాల పరీక్షించమని ఆదేశించిందో అన్ని విధాల పరీక్షించాడు.

"ఇటీజ్ వెరీ సీరియస్. ఆపరేషన్ ఈజ్ ఇనెవిటబుల్" అన్నాడు పక్కనున్న జూనియర్‌తో.

"అడ్మిషన్ ఈజ్ నెససరీ."

"దట్సోకే. బట్ బాస్ ఈజ్ నాట్ ప్రెజెంట్." తన అశక్తతను వ్యక్తం చేశాడు.

"మరేం చేస్తారు?"

"మెడికల్ కేసని తోసేద్దాం."

"పాపం!" అన్నాడా జూనియర్.

తన నిర్ణయానికి ఆలంబనం చేకూర్చుకుంటున్నాడు అసిస్టెంట్ సర్జన్.

"ఏ ఊరయ్యా నీది?" అడిగాడు వెంకట్రావును.

"భద్రాచలం."

"మరిక్కడి కెందుకొచ్చావు?"

"రోగం బాగు చేయించుకోవాలని."

కాస్సేపు ఆలోచించాడు డాక్టర్.

"ఇప్పుడొక మాత్ర ఇస్తారు. అది తీసుకుని మళ్ళీ సోమవారం కనిపించు."

"నా కిక్కడ ఎవరూ లేరండి."

"ఏరేం చెయ్యం? ఇక్కడ బెడ్స్ కూడా లేవు."

అతని వేడికోలుకు అంతకంటే సమాధానం లేనట్టు తన దారిన తను వెళ్ళిపోయాడు. చేతులు కడుక్కుని, తెల్లటి బొమ్మ తువాలుతో ఒయ్యారంగా చేతులు వత్తుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అతని ఆజ్ఞ ననుసరించి జూనియర్ ఏదో చీటీ వ్రాసి తోటీ చేతి కిచ్చాడు. అతను బలవంతంగా కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి బయటకు నడిపించాడు వెంకట్రావును. బయట బల్లమీద కూలేసి తన దారిని తను పోయాడు.

తన లాంటి వాళ్ళే ఎంతోమంది తన స్థితిలోనే వెళ్ళిపోయారు. తను మాత్రం ఆ బల్ల వదల్లేదు.

రోగులు క్రమంగా పలచబడి పోతున్నారు.

తన చావు ఆ బల్లపైనే అనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు వెంకట్రావు.

పక్కనే ఒక నర్సు పోతూ అడిగింది- "ఏమయ్యా, పొద్దుటి నించీ ఇక్కడే ఉన్నావు, చూపించుకోలే?" అని.

సమాధానంగా చేయెత్తి ఆమెను దగ్గరకు పిలిచాడు. విషయమంతా చెప్పాడు.

"రోగం ప్రమాదకరమైందని వాళ్ళు అనగా విన్నాను, సిస్టర్! ఆపరేషన్ చెయ్యకపోతే చచ్చిపోతానని కూడా అన్నారు."

"మరెందుకు అడ్మిట్ చేసుకోలేదు?"

"ఏమో? అది వాళ్ళకే తెలియాలి!"

ఆమె లోపలి కెళ్ళిపోయింది. పది నిమిషాల తరువాత డాక్టర్‌తో తిరిగి వచ్చింది.

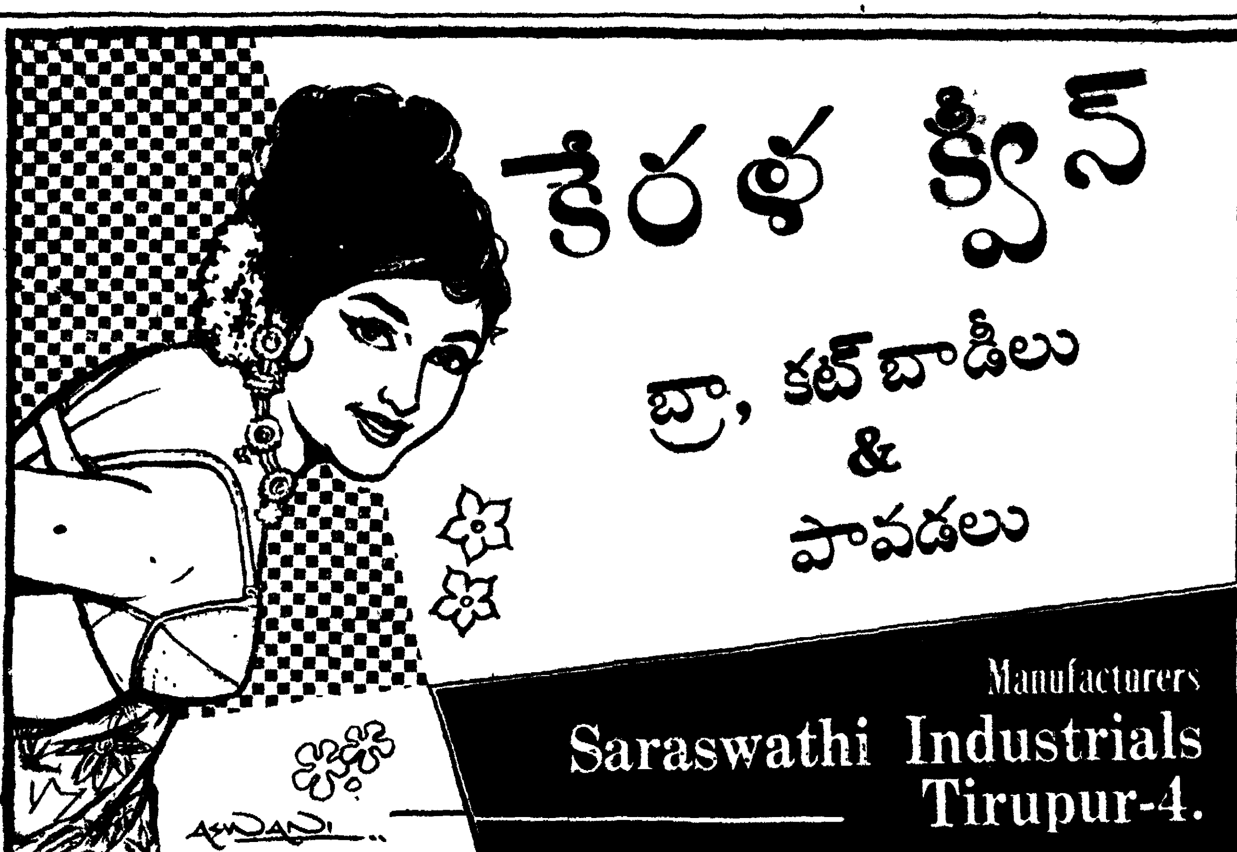

ఆంధ్ర ప్రదేశ్‌కు మా ఏజంట్లు:—
మెస్సర్స్. రావ్ అండ్ రావ్, తెనాలి.
మనోస్ ఏజన్సీస్, తిరుపూర్.

"ఇతనేనా? లాభం లేదు, సిస్టర్! బాస్ లేరు. అడ్మిట్ చేసుకుంటే ఆయన కోప్పడతారు."

"అలాంటప్పుడు మీరు ఒ. పి. లో ఎందుకు కూర్చోవాలి? కూర్చున్నప్పుడు మీకూ కొన్ని హక్కులూ, బాధ్యతలూ ఉంటాయి. చచ్చిపోతున్న పేషెంటును రక్షించలేకపోయాక ఇక మన వృత్తి ప్రయోజనం ఏమిటి?"

ఆమె ముందు తల వంచక తప్పింది కాదు.

హక్కులు, బాధ్యతల ప్రసక్తి రాగానే తనేదో ఓడిపోతున్న వాడులా, ఓడిపో కూడదనే నిశ్చయం తీసుకున్నవాడులా కనిపించాడు.

"ఆల్‌రైట్! ఐ విల్ టేక్ ది రిస్క్."

అలా అడ్మిట్ అయాడు.

జరగవలసిన తతంగమంతా కానిచ్చి ఓ వేళలు దాపాదు వాళ్ళిద్దరూ. ఏముంది తన దగ్గరే పడుక్కుంటూ వెళ్ళి పోయారు.

ఆ వేళ జరగవలసిన మొట్టమొదటి ఆపరేషన్ తనది.

తొమ్మిది గంటలకే శవంలా పడుకో బెట్టి ట్రాలీలో థియేటర్‌కు లాక్కు పోయారు.

ఆపరేషన్ థియేటర్ డెట్టాల్, ఈథర్ వాసనలతో గుబాళిస్తూంది.

పరికరాలు సిద్ధం చేస్తున్న సిస్టర్ల హడావుడి కళ్ళ ముందు కనపడుతూంది.

స్టెరిలైజ్ చేసిన కావి రంగు తెల్ల బట్టలు వేసుకుని అటూ ఇటూ తిరుగు తున్నారు జూనియర్ డాక్టర్లు. రోగుల తాలూకు మనుషులంతా బయట భయం భయంగా కూర్చుని, కూర్చోలేక అటూ ఇటూ తిరుగుతూ కొంతమంది వేచి ఉన్నారు.

అకస్మాత్తుగా అసిస్టెంట్ మాటలు వినిపించాయి.

"బాస్ వచ్చే వేళయింది, ఇక సిద్ధం చెయ్యండి."

చక్రాల ట్రే మీద సిలిండర్ దగ్గరి కొచ్చింది. ఎనిస్తీషియా ముక్కు దగ్గర పెట్టి, "బాగా పీల్చు" అన్నాడు అనీస్తటిస్టు.

ఒక బలమైన, బరువైన ఉచ్ఛ్వాస! అంతే!

అంతా తేలికై దూదిపింజలా ఎక్కడికో తేలిపోతున్నట్లూ ఏవో అర్థం కాని పలకరింపులూ, గుసగుసలూ, నవ్వులూ, ఏమీ తెలియని కోలాహలం.

ఆ తరవాత ఏమైందో తెలియదు.

స్పృహ వచ్చేటప్పటికి తను వార్డులో పక్కమీద ఉన్నాడు.

పొట్ట తడిమి చూసుకున్నాడు. ఎక్కడా ఆపరేషన్ చేసిన జాడ లేదు. బాధ లేదు.

ఈ నొప్పి, నాసియా.

తెలివి వచ్చిందని తెలిశాక తోటీలు మళ్ళీ ఓ ట్రాలీ తీసుకొచ్చి ఎక్కించారు.

"ఎక్కడికి?"

"మెడికల్ వార్డుకు."

"ఎందుకు?"

"ఇది మెడికల్ కేసు. ట్రాన్స్‌ఫర్ చేశారు."

మెడికల్ వార్డు అశ్రద్ధ చేయబడ్డ మ్యునిసిపల్ మార్కెట్టులా ఉంది. ఎక్కడా నించోటానికి స్థలం లేదు. మంచానికీ, మంచానికీ మధ్య ఖాళీస్థలంలో పరుపులు వేసి రోగుల్ని పడుకోబెట్టారు. ఖాళీగా ఉన్న ఒక నేల పరుపు మీద వెంకట్రావును పారేసి వెళ్ళిపోయారు.

ఒంటి గంట ప్రాంతంలో వచ్చా.: ఫిజీషియన్. అతని వెనక గొర్రెలమందలా పెద్ద ప.గాలం. వెంకట్రావును వాళ్ళు కంసల్ట్ గాని వాళ్ళు వదల్లేదు.

మూడు గంటల వరకూ ఎవరి రాడా లేదు. వార్డు స్టాఫ్ మారుతూన్న హడా విడి తప్ప అక్కడ ఎలాంటి అలికిడి లేదు.

మూడున్నరకు సిస్టర్ వచ్చి ఏవో గోళీలు ఇచ్చింది. తీరా చూస్తే అవి మల్టివిటమిన్‌వి. గ్లాసుతో ఎర్రనీళ్ళు పట్టుకుని నిలబడి ఉంది సిస్టర్.

"సిస్టర్! నా కేస్ షీట్ ఒకసారి చూడనిస్తారా?"

"ఎందుకు?"

టి.టి. కృష్ణమాచారి అండ్ కో. 5, లజ్ చర్చి రోడ్, పోస్టుబాక్స్ నం. 2901, మద్రాసు-600 004
దయయుంచి అయిదు డ్యూరెక్స్ రక్షలు గల పొత్తిని పంపండి. రు. 1.65 పైసలకు పోస్టల్ ఆర్డర్ ఇందుతో పంపుతున్నాను. (పొత్తి ఖరీదు రు. 1.25 పోస్టేజి 0.40 పైసలు)

పేరు ________________ APW

చిరునామా ________________

LKCM-4-75 TEL

"ట్రీట్‌మెంట్ ఏం రాశారో చూస్తాను."

"పేషెంట్ అవన్నీ చూడకూడదు" అని కాస్సేపాగి, "రాసిన మందులు ఇవ్వటం లేదనా మీ అనుమానం?" అంది.

"అది కాదు. మిమ్మల్ని నే నేం తప్పు పట్టటం లేదు. పెర్ఫొరేషన్ కేస్‌కు ట్రీట్‌మెంటు మొదలు పెట్టే తీరు ఇది కాదేమోనని నా అనుమానం."

"మరెలా?"

"వెంటనే గ్లూకోజ్, సెలైన్ ఇవ్వాలి."

"ఇంకా. . ."

"లో బ్లడ్ ప్రెషర్ అని వీరే నోట్ చేసుకున్నారుగా?"

"అవును. అందుకే ఆపరేషన్ చెయ్య లేదని సర్జికల్ వాళ్ళు రాశారు."

"మరి అలాంటప్పుడు బి. పి. పెంచ టానికి సెలైన్‌లో ఎడ్రినాలిన్ ఇవ్వాలిగా?"

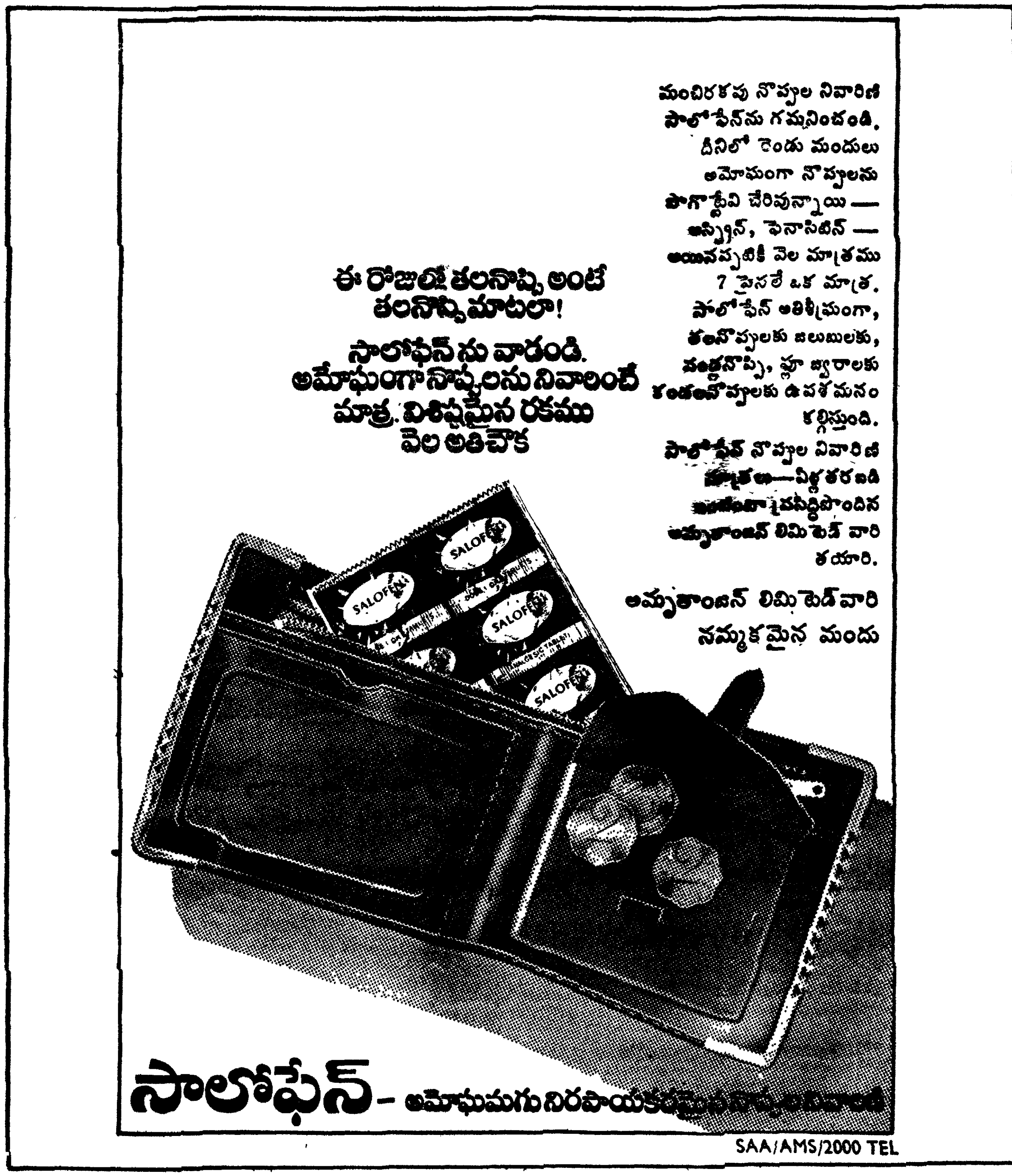

"ఇవన్నీ మీ కెలా తెలుసు?"

"నా కెలా తెలుసన్నది కాదు సమస్య. మీ కెందుకు తెలియలేదని."

"మీకు నే నేం చెప్పలేను. డ్యూటీ డాక్టర్ వచ్చాక పంపిస్తాను. మాట్లాడండి."

ఇచ్చిన టాబ్లెట్స్ వెనక్కి తీసుకుని, బండి తోసుకుని అవతలి బెడ్ దగ్గరి కెళ్ళిపోయింది.

నర్సు తన రౌండ్సు పూర్తి చెయ్యక ముందే డాక్టర్ వచ్చినట్టుంది.

"డాక్టర్! ప్లీజ్ సీ బెడ్ నంబర్ థర్టీత్రీ" అని పిలిచింది.

"ఎనీథింగ్ సీరియస్?"

"ఇట్ సీమ్స్ సో."

డాక్టర్ వచ్చిండి.

"డాక్టర్! ప్లీజ్ ఖమ్ ఎట్ కేస్ సీట్" అన్నాడు వెంకట్రావు.

డాక్టర్ కాసేపు ఆలోచించి, వెనక్కి వెళ్ళి కేస్ షీట్‌తో తిరిగి వచ్చింది.

"మీ పేరు వెంకట్రావ్ నను కుంటాను?"

"అవును."

ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

ఆమెకూడా అప్పుడే పేషెంట్ ముఖంలోకి చూసినట్టుంది.

'లీల!' అనుకున్నాడు.

"రాధా!" అంది డాక్టర్ లీల నెమ్మదిగా.

"ష్!. . . నా పేరు వెంకట్రావు."

రోగులంతా మధ్యాహ్నపు భోజనాలు ముగించుకుని నిద్రలోకి జారుకుంటున్నారు.

నర్సు తన స్థానంలో స్థిరపడిందని తెలుసుకున్నాక దగ్గరగా పక్కమీద కూర్చుంది డాక్టర్ లీల.

"ఏమిటి, రాధా?"

"టైఫాయిడ్ వచ్చింది."

"ఎప్పట్నుంచి?"

"ఆ రోజు నీ దగ్గర్నుంచి వెళ్ళి పోయినప్పట్నుంచీ."

"వర్షంలో తడిశావు కదూ?"

"ఊఁ. బాగా!"

ఆమె నిట్టూర్చింది.

"లే, బెడ్ మీంచి. ఇక్కడ లేచి నానా హంగామా చెయ్యకు." హెచ్చరించాడు.

"రాధా ..." ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరగటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. లేచి నిలబడింది.

ఆ రోజు. . .

చీఫ్ ఇంజనీర్ రఘుపతినాయుడు నామన్న చెరువు దగ్గర గెస్ట్ హౌస్‌లో విడిది చేశారు. ఆయనకి పది రోజుల క్రితమే గుండె పోటు వచ్చింది. అందుకే ఆయన ఏకైక పుత్రిక డాక్టర్ లీలకూడా ఆయనతో కాంపుకి వెళ్ళింది.

ఇంజనీర్‌గారు బయట వరండాలో కూర్చున్నారు. వర్షంలో ఆయన ముందు విశాల సాగరం పాగ మంచులో కాశ్మీర్ (డాల్) సరస్సులా కనిపిస్తూంది. పలచటి తెరలోంచి కనిపించినట్టు ప్రకృతి అంతా వర్షంలో మసక మసకగా, మనోహరంగా తోస్తూంది. హుషారుగా లేచి పచార్లు చెయ్యటం ప్రారంభించారు. చల్లని తేమ గాలి రివ్వున ముఖానికి కొట్టేటప్పటికి పళ్ళు జివ్వున లాగినట్లనిపించి, "అమ్మా, లీలా!" అని పిలిచారు.

"ఏం, నాన్నా?"

"కొంచెం అగ్గిపెట్టె తెచ్చి పెట్టు, తల్లీ!"

అప్పటికే బయటికి వచ్చేసింది లీల.

"సిగరెట్లు కాల్చద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి, నాన్నా?"

"అబ్బే! నేను కాల్చటం లేదే!"

"మరి అగ్గిపెట్టెందుకు?"

"ఊరికేనే, తల్లీ. . . నీ కెందుకు? ఇచ్చేసి లోపలి కెళ్ళిపో, లీలా!"

"నా దగ్గరా, నాన్నా, నీ అబద్ధాలు? నేను డాక్టర్ని."

"అదే నేను చేసిన తప్పు."

"ఏమిటి?"

"అదే. . . నిన్ను డాక్టర్ని చెయ్యటం. శుభ్రంగా పెళ్ళి చేస్తే ఈ పాటికి మనమళ్ళతో హాయిగా కాలక్షేపం చేసేవాణ్ణి."

పెళ్ళి మాట రాగానే ఆమె మనసులో ఒక మెరుపు మెరిసినట్లయింది. ఆ వెంటనే పిడుగు లాంటి భయమూ ఆమె గుండెల్ని కుదిపేసింది.

రాధాకృష్ణ ఎక్కడున్నాడో? ఈ వర్షంలో, చలిలో ఏ కొండగుహలోనో లేక ఈ వర్షంలో తడుస్తూ ఏ అడవి దారుల వెంబడో తిరుగుతూ ఉంటాడు అనుకుంటూ అలవోకగా అలా ఆ కొండ వైపు చూసింది. ఆమె దృక్పథానికి అడుగున స్థాడు పడిన ఆలయ మండపం, దాని వెనక కాలువ, స్లూయిస్, ఆ పైన ఎత్తయిన కొండ, దట్టంగా అలుముకున్న చెట్లూ, చేమా. . .

కొండ చరియలో, చెట్ల మధ్య నుంచి లతల్నీ, తుప్పల్నీ తప్పించుకుంటూ దిగుతున్న ఒక ఆకారం తెర వెనక మెదులుతున్న నీడలా కనిపించింది.

ఆమెలో ఏదో లోతైన స్ఫురణ.

"నాన్నా! ఇదిగో అగ్గిపెట్టె."

పీటర్ గిప్సన్ చిత్రకళా ప్రదర్శనం

కళ ఏదైనా మనస్సును ఆకర్షించాలి. ఆకట్టుకోవాలి. అది సంగీతం, సాహిత్యం మొదలయిన కళా రంగా లన్నింటిలో లాగే చిత్రకళ, శిల్పం — వీటిలో కూడా భావమే ప్రధానం. భావ సూచన ద్వారా స్వానుభూతిని వ్యక్తం చేయడమే కళాకారుని లక్ష్యం. కళా ఖండాలన్నింటికి ఆదర్శ రూపం అవసర మెంతో ఉందని ప్రతిపాదించిన క్లైవ్ బెల్ కూడా భావమే చివరకు ప్రధానమని వివరించారు.

అధునాతన చిత్రకళా రూపాలలో క్యూబిస్ట్, సర్రియలిస్ట్, యాబ్‌స్ట్రాక్ట్ మొదలయిన ఎన్నో విభాగా లున్నాయి.

అలాగే ఎన్నోవిధాల విశ్వవ్యాప్తంగా ప్రచారం పొందిన ఆధునిక చిత్ర కళలో ఎందరో ఎన్నెన్నో మార్గాలను అనుస రించారు; అనుసరిస్తున్నారు.

వారిలో పీటర్ గిప్సన్ ఒకరు. ఈయన ఆధునిక చిత్రకళలో అనేక కొత్తదారులు తొక్కారు. రంగుల ద్వారా కథ చెప్పే కొలది మందిలో ఈయన ఒకరు.

ఇటీవల మద్రాసు ఎల్. ఎల్. ఎ. బిల్డింగ్స్‌లో పీటర్ గిప్సన్ చిత్రకళా ప్రదర్శనం జరిగింది. అనేక మంది కళా కారులను, విమర్శకులను ఆకర్షించిన ఈ ప్రదర్శనంలో పలురకాలకు చెందిన 21 చిత్రాలు ప్రదర్శించారు. ఇందులో 'గోల్డెన్ ట్రేటాప్స్' గొప్ప ఆకర్షణ కలిగింది.

గిప్సన్ వేసే పోర్ట్రెయిట్స్‌లో రంగుల మేళవింపు, వాస్తవికత అత్యద్భుతం. అయితే, చాలా మందిని ఆకర్షించిన 'బుల్ ఫైట్' చిత్రీకరణలోని మెలుకువలు పేర్కొనక తప్పదు. ఇటువంటి చిత్రాలను గిప్సన్ ఒక్కడే వేయగలడా అనిపించింది.

'ది స్మాల్ షిప్', 'ది ఎర్లీ బోట్ మెన్', 'క్లస్టర్డ్ ట్రీస్', 'ది డిస్కార్డెడ్ బోట్స్' మొదలయినవి ప్రదర్శనలో ప్రధానమైనవి.

ప్రకృతిని కళ్ళకు కట్టినట్లు చూపడంలో మంచి అనుభవం చూపారు.

చిన్న వయసులోనే ఆధునిక చిత్ర కళారంగంలో మంచి సూక్ష్మతలను ప్రదర్శించిన గిప్సన్ మద్రాసు ఆర్ట్స్ అండ్ క్రాఫ్ట్స్‌లో చదివారు. అనేక అవార్డులతోబాటు 1958 లో అఖిల భారత దక్షిణదేశపు చిత్రకారుల సొసైటీ అవార్డు లభించింది.

ఈ చిత్రకళా ప్రదర్శనానికి ఆర్ట్స్ అండ్ క్రాఫ్ట్స్ కాలేజీ ప్రిన్సిపల్ శ్రీ ఎస్. ధనపాల్ ప్రారంభోత్సవం చేశారు.

-ఎల్లోరా

"ఈ ఒక్కసారికే, తల్లీ! చలి వణికించేస్తోంది."

"ఈ చలిలో కూర్చోవడ మెందుకు, వణికిస్తోందని సిగరెట్టు కాల్చడ మెందుకు? పదండి, లోపలికి."

బలవంతంగా లాక్కుపోయి మంచం మీద పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పింది.

"వర్షం తగ్గేవరకూ మీరు పక్కమీంచి లేవకూడదు" అని చెప్పి బయటికి వచ్చేసింది.

ఆ ఆకారం క్రమంగా ఆసన్నమైంది. పొట్టి చేతుల ఖాకీ చొక్కా, నిక్కరూ వానకు తడిసి నల్లగా కనిపిస్తున్నాయి. వెనక బరువైన కిట్‌తో అతను కొంచెం ముందుకు వంగి నడుస్తున్నాడు.

ఆమె గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. పది నిమిషాల్లో అతను పెరటిలోకి వచ్చాడు.

"రాధా. . ."

"ఏం, లీలా, ఆశ్చర్యంగా ఉందా?

పెరిగే పాపాయిలకు
రుచివంతమైన తోడు

బ్రిటానియా

బిస్కట్లు అత్యుత్తమమైనవి

బ్రిటానియా గ్లాక్సో బిస్కట్లు మరీ అంత ప్రత్యేకమైన రుచి గలిగి ఉండటానికి ఏమిటి కారణం? వాటిలో గల సమృద్ధినిచ్చే, సంపూర్ణమైన పుష్టినిచ్చే లక్షణాలే. పిల్లలకు యివి యిష్టం, పెరుగుతారు ఎంతో బాగా వాటితో. బ్రిటానియా గ్లాక్సో బిస్కట్లు ఎదిగే మీ పిల్లలకు ఎంతో మంచివి.

లింటాస్-BBC.GLX-6-140 TL

"ఆశ్చర్యం కాదు కలలోలా ఉంది. ఇప్పుడే గుర్తుకు వచ్చావు. అటు చూస్తే ఒక ఆకారం కనిపించింది. అది నువ్వే కావటం. . . అవును, నీ కెలా తెలుసు?"

"రోగిష్టి తండ్రిని ఏ కూతురైనా— అందులోనూ డాక్టరైన కూతురు వదిలి పెడుతుందా?"

"నాన్నగారి కాంపు తెలుసా?"

"పి. ఇ. గారి కాంపు రహస్యం కాదుగా?"

"అరె! పూర్తిగా తడిసి పోయావు. టవల్ తెస్తానుండు."

"వద్దు. ఉండు." ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"ఏమిటి ఇంత వేడిగా ఉంది? అమ్మో! ఎంత టెంపరేచర్!"

"నా టెంపరేచర్ కేంలే. అవతల వచ్చిపోతున్నారు. ఉదయం కాల్పుల్లో ఇద్దరికి గుండు దెబ్బలు తగిలాయి. ఏంటీ బయాటిక్స్ లేవు. ఏమైనా తెచ్చావా?"

"ఇస్తాను. ముందు నువ్వు తల తుడుచుకో, ఒక ఇంజెక్షన్ ఇస్తాను."

"నా గురించి విచారించకు, లీలా. . . ఇక్కడ చాలా ప్రమాదం... ఎక్కువ సేపు ఇక్కడ ఉంటే నేను పట్టుపడక తప్పదు."

ఆమె లోపలి కెళ్ళింది.

"ఎవరితో, లీలా, మాట్లాడుతున్నావు?"

"వాచ్‌మన్ కొడుక్కి జ్వరంగా ఉందట, నాన్నా" అని సమాధానం చెప్పి మందుల పెట్టెతో బయటికి వచ్చేసింది.

అతను మరేం మాట్లాడలేదు. ఆమె వైపు ఆప్యాయంగా చూసి మందులు కిట్‌లో వేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. . .

• •

డాక్టర్ లీల కేస్ షీట్ పరీక్షించింది

'టైఫాయిడ్ రెండు సార్లు తిరగబెట్టింది. పెర్ఫొరేషన్ అయి పెరిటోనిటిస్ డెవలప్ అయింది. లో బి. పి., ఎనీమిక్. హైలీ టాక్సిక్. రాడికల్ మెథడ్ పనికిరాదు. ఆపరేషన్ ఆపివేయబడింది. కన్సర్వేటివ్ పద్ధతిలో ట్రీట్‌మెంట్ రికమెండ్ చేయడమైంది. ట్రాన్స్‌ఫర్ టు మెడికల్ వార్డ్.'

"సిస్టర్!"

"ఎస్, డాక్టర్!"

"వన్ సెలైన్ బాటిల్ విత్ ఎడ్రినాలిన్."

గ్లూకోజ్ సెలైన్ ఇచ్చి, "క్లోరో మైసిన్ అర్జెంట్" అంది.

"నో, డాక్టర్. నాట్ అవైలబుల్."

"పోనీ, గారామైసిన్?"

"చూస్తాను. . ."

"తెలిసి ఉండీ ఇంత అశ్రద్ధ ఎందుకు చేశావు?"

"మేం అశ్రద్ధ చెయ్యం, అనివార్యం అయితే తప్ప."

ఆమె కళ్ళు నీళ్ళని బలవంతంగా ఆపుకుంటున్నట్లు బరువుగా ఉన్నాయి. ఇద్దరూ ఒకళ్ళ నొకళ్ళు చూసుకుంటున్నారు.

"బెంగగా ఉందా?"

"నీకు లేదా?"

"ఉహుఁ. . ."

"రాతిగుండె!"

సిస్టర్ ఇంజెక్షన్ తెస్తూంది. గబుక్కున కళ్ళొత్తుకుని సిరింజ్ అందుకుని ఇంజెక్షన్ ఇచ్చింది. ఖాళీ సిరింజ్ తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది సిస్టర్.

"ఎంత కాలం ఇలా చావు బ్రతుకుల మధ్య పోరాటం?"

"ఈ వ్యవస్థ మారేవరకూ. . ."

"మారకపోతే?"

"మారి తీరుతుంది. మారకపోతే చస్తుంది. చచ్చిన ఈ సమాజం స్థానంలో నవ సమాజానికి పునాదులు లేస్తాయి."

"అది చావక ముందే. . ."

"నీ అనుమానం నాకు తెలుసు. ఉద్యమం చావదు. ఒకరు పోతే వారి వెనక వేలాది మంది. నేను పోతే నా వెనక నువ్వు ఉంటావు."

ఆమె బరువుగా నిట్టూర్చింది.

ఆ వేళంతా వార్డులోనే ఉంది లీల. రాత్రి పది గంటలకు తండ్రి నుంచి ఫోను వస్తే వెళ్ళింది. వెళ్ళేముందు "ఎర్లీ మార్నింగ్. . ." అని చెవిలో ఊది వెళ్ళిపోయింది.

అతను సన్నగా నవ్వాడు.

రాత్రి నిద్ర లేదు లీలకు. రెండు సార్లు ఫోన్ చేసి కనుక్కుంది. రోగి కోలుకుంటున్నట్లు చెప్పారు. ఉదయం ఆలస్యంగా లేచింది. ఎంత తొందరగా తెమిల్చినా తొమ్మిది గంటల కంటె ముందు రాలేకపోయింది హాస్పిటల్‌కు.

వార్డుకు రాగానే పక్క మీద రాధాకృష్ణ లేకపోవటం చూసి ఆమె గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. కేస్‌షీట్ వెతికి తీసింది.

'పేషెంట్ డైడ్ ఎట్ 2—35 ఎ. ఎమ్.' అని ఉంది.

"సిస్టర్!"

"ఎస్, డాక్టర్!"

"బెడ్ నంబర్ ఫార్టీత్రీ?"

"డెడ్. . ."

"తెలుసు. శవం ఎక్కడ?"

అంగపోషణం

ఫొటో—టి. ఎస్. నాగేశ్వరరావు (చిత్తూరు)

"ఫొరెన్సిక్ డిపార్ట్‌మెంట్..."

గబగబా మెట్లు దిగి కిందికి వెళ్ళింది. లిఫ్ట్ దగ్గర పది మంది తోటీలు గుమిగూడి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"ఫొరెన్సిక్ డిపార్టుమెంటు నుంచి ఒక శవం మాయమైందట."

ఆమెకు ఏదో అర్థమైనట్లు వెనక్కు తిరిగి వార్డులో తన గదికి వెళ్ళిపోయింది. ఎంత ప్రయత్నించినా దుఃఖం ఆగటం లేదు. టాయిలెట్ టేబులు మీద పడి తనివితీరా ఏడ్చింది.

"డాక్టర్!" సిస్టర్ పిలిచింది.

ఆమె లేవలేదు.

"డాక్టర్. . ."

"ఎస్. . ."

"ఏమైంది, డాక్టర్?"

"ఏమీ కాలేదు."

లేచి కూర్చుంది డాక్టర్ లీల. ముఖం అంతా కన్నీటితో తడిసి జేవురించిపోయింది.

"ఏడుస్తున్నారా, డాక్టర్?"

"అవును."

ఆమె ఎందుకని అడగలేదు.

"బొట్టు చెరిపేసుకున్నారు."

"నేను చెరుపుకోలేదు."

"తెచ్చేదా?"

"వద్దు."

ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

లీల చెవిలో ఎవరో నెమ్మదిగా చెబుతున్నట్లనిపిస్తూంది.

'నేను పోతే నా వెనక నువ్వు ఉంటావు. నేను పోతే. . . నేను పోతే, నా వెనక నువ్వు ఉంటావు. . . నేను పోతే. . .'

ఆమె లేచి చకచకా అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయింది. ★